

один із зазначених способів поєднання з твірною основою: або з усиченою (пор.: *Іспанія — іспанець, Португалія — португалець, Норвегія — норвежець*), або з неусиченою (пор.: *Італія — італієць, Англія — англієць, Бельгія — бельгієць*). На означення жителів Данії, як бачимо, в українській літературній мові є дві можливі назви. Давніші орфографічні словники подавали лише назву *данець* і його форму множини *данці*, новіші орфографічні словники фіксують назви *данець, данці та данієць, данійці*. Ширше вживаними є назви *данець, данці*, тому їх і рекомендують до вжитку.

Катерина Городенська

КЛИЧМО ЇХ ЛЕСЮ, ОЛЕСЮ, ОРИСЮ

Кілька жіночих особових імен на **-я**, які донедавна були скороченими пестливими формами повних імен, стали в українському вжитку документальними, офіційними. Це — *Леся* (скорочене від *Лариса, Олександра*), *Олеся* (скорочене від *Олександра*), *Орися* (скорочене від *Ірина, Ореста*). У звертаннях до жінок із цими іменами спостерігаємо непослідовність у використанні закінчення кличного відмінка. Одні вживають їх із закінченням **-е** (*Лесе, Олесе, Орисе*), бо вони мають форму іменників жіночого роду м'якої групи першої відміни, інші — із закінченням **-ю** (*Лесю, Олесю, Орисю*), тому що ці іменники виражають пестливе значення. Зважаючи на українську традицію утворювати форму кличного відмінка від загальних та особових жіночих імен м'якої групи з пестливим значенням за допомогою закінчення **-ю** (пор.: *бабуся — бабусяю, матуся — матусю, Галя — Галю, Ганнуся — Ганнусю*), рекомендуємо й імена *Леся, Олеся, Орися* вживати в цьому відмінку з таким самим закінченням.

Отже, дівчаток кличмо *Лесю, Олесю, Орисю*, до жінок звертаймося *Лесю Вікторівно, Олесю Григорівно, Орисю Олександрівно* або *пані Лесю, пані Олесю, пані Орисю*.

Катерина Городенська